

opgezien, ten slotte bleek zoo wuft te wezen om haar aanstonds het veld te doen ruimen voor een ander. Als hij na verloop van tijd Alma boven haar verkozen had, nog eens: het zou heur niets bevreemd hebben. Nù wekte die voorkeur een zekeren afkeer tegen hem op . . . .

Afkeer? Tegen Jaromir? . . . Ze kon zelf niet begrijpen hoe eene genegenheid, zoo krachtig als de hare, gedurende enkele minuten in die mate konde afkoelen. En toch was het zoo . . . .

Ze ziet hem weêr voor zich staan, gelijk op den eersten dag hunner ontmoeting, — met die in den wind zwierende haren, met die groote, klare, verraste oogen. Zij had er toen heur leven onder durven verdedden dat die klare oogen waarheid spraken, dat er geen bewijsje slechtheid in hem school. — En nu? Nu moest ze tot de ervaring komen dat het twee bedriegers waren.

Die zelfde gedachtenloop, zich stuwend om het zelfde beeld, ijde haar steeds door het arme brein. Als ze was aan de bedriegelijke oogen, ving zij weder aan met het berouw om heur edelmoedigheid. Net zoolang tot heur wangen begonnen te branden, en heur voorhoofd en slapen begonnen te kloppen; . . . alsof er eenige gnomen daarbinnen aan het hameren en smeden waren.

Middelerwijl dwaalde Alma om het huis. Zij waagde het niet den drempel te overschrijden . . . 't Gezicht van grootvader, die weder eenige uren onder den wingerd gezeten had en haar met zijn nog slaperige oogen verwonderd aankeek, dwong heur echter zich ten slotte te verkloeken.

Haar binnentreden was voor Ilma het sein om zich te verwijderen.

Daar deze ook gedurende den verderen loop van den dag meed hare zuster te ontmoeten, moest Alma de mededeeling wel voorloopig opschorten . . . .

Nog nimmer gedurende heur gansche leventje was de tweelingsband minder sterk geweest dan op dien voor beiden aan allerlei gewaarwordingen zoo rijken dag; daar Alma meer dan ooit geteisterd werd door heur schuldige min en Ilma, nu zij hare genegenheid versmaad waande, naast de reeds beschreven gewaarwordingen, tegenover haar gelukkige mededingster een gevoel van nijd voelde opkomen en wassen . . . .

Toen Alma zich na het einde van een folterenden avond ter ruste lei, geschiedde dit onder de stellige gelofte het geheim dat haar zoo drukte den anderen dag zonder uitstel te openbaren. Nù was zij daartoe te moe en te moedeloos . . . . Geen twijfel of ze zou zéér vroeg wakker zijn, — nog vóór het licht was. Want ze wist vooruit hoe ze van schaamte zou blozen, dat het haar niet mogelijk zou wezen heur zuster in de oogen te zien . . . .

Hoe Alma zich wendde of keerde, en trots haar uitputting, 't was haar onmogelijk in slaap te komen, in tegenstelling van Ilma, die dadelijk was ingesluimerd. Maar die sluimer was geen verkwikking. Hij werd ontrust door de wreedste droomen.

Als de oudste van het tweelingspaar, die eerst laat in den nacht de oogen geloken had, ontwaakte, vond zij Ilma reeds gevlogen. Zij schrok daarvan zóó hevig, dat ze van 't hoofd tot de voeten beefde. — Wanneer Ilma eens